

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

Україна, 01008, м. Київ, вул. М. Грушевського, буд. 5

№ 63
від 26.02.20

Конституційний Суд України
01033, Київ-33, вул. Жилянська, 14

Суб'єкт права на конституційне подання:
54 народних депутата України

Представники суб'єкта права на конституційне подання:

Королевська Наталія Юріївна
01008, Україна, м. Київ, вул. М. Грушевського, 5
Ел. пошта: korolevska@rada.gov.ua
Тел: (044) 255-43-07

Німченко Василь Іванович
01008, Україна, м. Київ, вул. М. Грушевського, 5
Ел. пошта: nimchenko@rada.gov.ua
Тел: (044) 255-31-60

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ

**щодо відповідності Конституції України (конституційності)
окремих положень деяких законів України щодо отримання
та обробки персональних даних і здійснення верифікації
та моніторингу державних виплат**

Відповідно до статей 147, 150 і 152 Конституції України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР, пункту першого частини першої статті 7, статей 51, 52 Закону України "Про Конституційний Суд України" від 13 липня 2017 року № 2136-VIII звертаємося до Конституційного Суду України із клопотанням про визнання неконституційними:

пункту 1 частини першої статті 5, пункту 2 частини першої статті 7, абзацу першого частини першої та абзацу першого частини другої статті 8, абзацу другого частини другої статті 9, пункту 3 частини першої статті 14 Закону України "Про верифікацію та моніторинг державних виплат" від 3 грудня 2019 року № 324-ІХ (Голос України, 2019, 12, 20.12.2019, № 324);

пункту 11 частини першої статті 62 Закону України "Про банки і банківську діяльність" від 7 грудня 2000 року № 2121-III (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 5 - 6, ст. 30 із наступними змінами);

пункту 23² статті 19 Закону України "Про Державну прикордонну службу України" від 3 квітня 2003 року № 661-IV (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 27, ст. 208 із наступними змінами);

положення "крім даних, що отримує від інших органів центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову та бюджетну політику, під час здійснення верифікації та моніторингу державних виплат" другого речення частини першої статті 16 Закону України "Про захист персональних даних" від 1 червня 2010 року № 2297-VI (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 34, ст. 481 із наступними змінами);

частини шостої статті 11 Закону України "Про державну реєстрацію актів цивільного стану" від 1 липня 2010 року № 2398-VI (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 38, ст. 509 із наступними змінами);

абзацу другого частини четвертої статті 17 Закону України "Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування" від 8 липня 2010 року № 2464-VI (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 2 - 3, ст. 11 із наступними змінами);

частини сьомої статті 26 Закону України "Про Державний реєстр виборців" від 22 лютого 2007 року № 698-V (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 5, ст. 34 із наступними змінами);

абзацу третього частини другої статті 11 Закону України "Про інформацію" від 2 жовтня 1992 року № 2657-XII (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 32, ст. 313 із наступними змінами);

частини четвертої статті 23 Закону України "Про зайнятість населення" від 5 липня 2012 року № 5067-VI (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 24, ст. 243 із наступними змінами);

частини третьої статті 11 Закону України "Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус" від 20 листопада 2012 року № 5492-VI (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 51, ст. 716 із наступними змінами);

абзацу третього частини третьої статті 32 Закону України "Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень" від 1 липня 2004 року № 1952-IV (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 1, ст. 9 із наступними змінами);

абзацу третього частини сьомої статті 11 Закону України "Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань" від 15 травня 2003 року № 755-IV (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 2, ст. 17 із наступними змінами).

3 грудня 2019 року Верховною Радою України прийнято Закон України "Про верифікацію та моніторинг державних виплат" № 324-IX (далі – Закон

№ 324), який набрав чинності 21 грудня 2019 року, крім частини третьої статті 8, яка набирає чинності після впровадження системи електронної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів у промислову експлуатацію, та крім частини першої статті 10, яка набирає чинності з 1 січня 2021 року.

Згідно з преамбулою Закону № 324 він визначає правові та організаційні засади здійснення верифікації та моніторингу державних виплат в Україні; його метою визначено підвищення адресності державних виплат, сприяння розбудові системи соціального забезпечення, а також забезпечення ефективного використання бюджетних коштів.

Для реалізації положень Закону № 324 та закріплення повноважень Міністерства фінансів на обробку персональних даних та доступ до різних реєстрів, автоматизованих інформаційних систем, баз даних без отримання на це згоди фізичних осіб згідно з п. 2 його розділу "Прикінцеві і перехідні положення" було внесено ряд змін до деяких законів України, а саме:

1. Пункт 10 частини першої статті 62 Закону України "Про банки і банківську діяльність" в редакції Закону України від 24 грудня 2015 року № 911-VIII встановлено вважати пунктом 11 і викладено в такій редакції:

"11) центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову та бюджетну політику, з метою здійснення верифікації та моніторингу державних виплат на його запит щодо банківських рахунків фізичних осіб, яким призначено, нараховано та/або здійснено державні виплати, а також фізичних осіб, які звернулися за призначенням державних виплат, операцій списання з рахунків та/або зарахування на рахунки і залишки за такими рахунками на визначену дату або за конкретний проміжок часу".

За змістом частини першої статті 62 Закону України "Про банки і банківську діяльність" інформація щодо юридичних та фізичних осіб, яка містить банківську таємницю, розкривається банками визначеним у ній суб'єктам, у тому числі центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову та бюджетну політику (далі – Міністерство фінансів), з метою здійснення верифікації та моніторингу державних виплат (пункт 11);

2. Статтю 19 Закону України "Про Державну прикордонну службу України" доповнено пунктом 23² такого змісту:

"23²) надання центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову та бюджетну політику, під час здійснення верифікації та моніторингу державних виплат у порядку та обсягах, визначених центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову та бюджетну політику, разом з центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони державного кордону, відомостей стосовно реципієнтів, які перетинали державний кордон України або в'їжджали/виїжджали на тимчасово окуповану територію України через контрольні пункти в'їзду-виїзду".

Цим доповненням розширено перелік обов'язків Державної прикордонної служби України, до яких тепер віднесено надання Міністерству фінансів відомостей стосовно реципієнтів, які перетинали державний кордон України або в'їжджали/виїжджали на тимчасово окуповану територію України через контрольні пункти в'їзду-виїзду (пункт 23²).

3. Частину першу статті 16 Закону України "Про захист персональних даних" викладено в такій редакції:

"1. Порядок доступу до персональних даних третіх осіб визначається умовами згоди суб'єкта персональних даних на обробку цих даних, наданої володільцю персональних даних, або відповідно до вимог закону. Порядок доступу третіх осіб до персональних даних, які перебувають у володінні розпорядника публічної інформації, визначається Законом України "Про доступ до публічної інформації", крім даних, що отримує від інших органів центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову та бюджетну політику, під час здійснення верифікації та моніторингу державних виплат";

4. Частину шосту статті 11 Закону України "Про державну реєстрацію актів цивільного стану" викладено в такій редакції:

"6. Відомості про фізичних осіб, що містяться в Державному реєстрі актів цивільного стану громадян, використовуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову та бюджетну політику, під час здійснення верифікації та моніторингу державних виплат.

Для зазначених цілей передається інформація в електронній формі з Державного реєстру актів цивільного стану громадян про народження фізичної особи та її походження, про шлюб, розірвання шлюбу, зміну імені чи смерть фізичної особи.

Порядок та умови надання відповідної інформації визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову та бюджетну політику, разом з центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державної реєстрації актів цивільного стану";

5. Частину четверту статті 17 Закону України "Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування" доповнено абзацом другим такого змісту:

"Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову та бюджетну політику, під час здійснення верифікації та моніторингу державних виплат безоплатно отримує відомості з Державного реєстру в електронній формі у форматі бази даних, витягу та/або в іншій формі на підставі договорів про обмін інформацією";

6. Частину сьому статті 26 Закону України "Про Державний реєстр виборців" викладено в такій редакції:

"7. Під час здійснення повноважень щодо верифікації та моніторингу державних виплат центральний орган виконавчої влади, що забезпечує

формування та реалізує державну фінансову та бюджетну політику, має право отримувати з Реєстру інформацію про виборців, зокрема таку, що містить персональні дані.

Порядок надання та обсяг інформації з Реєстру визначаються розпорядником Реєстру за погодженням із центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову та бюджетну політику";

7. Абзац третій частини другої статті 11 Закону України "Про інформацію" викладено в такій редакції:

"Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову та бюджетну політику, під час здійснення повноважень щодо верифікації та моніторингу державних виплат не потребує згоди фізичних осіб на отримання та обробку персональних даних";

8. Статтю 23 Закону України "Про зайнятість населення" доповнено частиною четвертою такого змісту:

"4. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову та бюджетну політику, під час здійснення верифікації та моніторингу державних виплат безоплатно отримує відомості з Єдиної інформаційно-аналітичної системи центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, в електронній формі на підставі договорів про обмін інформацією";

9. Частину третю статті 11 Закону України "Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус" викладено в такій редакції:

"3. Інформація, відомості або інші персональні дані про особу, що містяться в Реєстрі, використовуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову та бюджетну політику, в обсязі, визначеному Законом України "Про верифікацію та моніторинг державних виплат", для верифікації та моніторингу державних виплат";

10. Абзац третій частини третьої статті 32 Закону України "Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень" викладено в такій редакції:

"Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову та бюджетну політику, під час здійснення верифікації та моніторингу державних виплат безоплатно отримує відомості з Державного реєстру прав в електронній формі у форматі бази даних, витягу та/або в іншій формі на підставі договорів про обмін інформацією, укладених з технічним адміністратором";

11. Абзац третій частини сьомої статті 11 Закону України "Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань" викладено в такій редакції:

"Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову та бюджетну політику, під час здійснення повноважень щодо верифікації та моніторингу державних виплат безоплатно отримує відомості з Єдиного державного реєстру в електронній формі у форматі бази даних, витягу та/або в іншій формі на підставі договорів, укладених з технічним адміністратором".

У зв'язку з зазначеними змінами були розширені або іншим чином сформульовані повноваження Міністерства фінансів на доступ до персональних даних, в тому числі тих, які містять згадані державні реєстри та Єдина інформаційно-аналітична система, на доступ до інформації про банківську таємницю та про перетин державного кордону України або переміщення через контрольні пункти в'їзду-виїзду на тимчасово окуповану територію України.

Крім того, у самому Законі № 324 законодавець виокремив повноваження щодо доступу до персональних даних громадян та іншої інформації з автоматизованих інформаційних систем, реєстрів, баз даних.

Так, згідно з пунктом 1 частини першої статті 5 Закону № 324 орган, що здійснює верифікацію та моніторинг державних виплат, може безкоштовно одержувати інформацію, необхідну для здійснення верифікації та моніторингу державних виплат, персональні дані, інформацію з автоматизованих інформаційних систем, реєстрів, баз даних, володільцем, розпорядником та/або адміністратором яких є суб'єкти надання інформації, у тому числі інформацію з обмеженим доступом. А відповідно до абзацу першого частини першої статті 8 цього закону суб'єкти надання інформації в обов'язковому порядку та безоплатно надають органу, що здійснює верифікацію та моніторинг державних виплат, інформацію, що визначена законодавством для призначення, нарахування та/або здійснення державних виплат і впливає на визначення права на отримання та розмір таких виплат, персональні дані з автоматизованих інформаційних систем, реєстрів, баз даних, володільцем, розпорядником та/або адміністратором яких вони є, у тому числі інформацію з обмеженим доступом.

З метою забезпечення конституційного правопорядку, дотримання принципів верховенства права, поваги до прав й основних свобод людини, наводимо обґрунтування тверджень щодо неконституційності оскаржуваних окремих положень законів України.

1. Частиною другою статті 32 Конституції України визначено, що не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

Розглядаючи аналогічну за своєю суттю справу за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень абзацу першого пункту 40 розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення"

Бюджетного кодексу України Конституційний Суд України у своєму Рішенні від 11 жовтня 2018 року № 7-р/2018 дійшов висновку, що аналіз положень частин першої, другої статті 32 Конституції України, юридичних позицій Конституційного Суду України (викладених у Рішеннях від 20 січня 2012 року № 2-рп/2012, від 1 червня 2016 року № 2-рп/2016) дає підстави для висновку, що втручання у конституційне право особи на приватне і сімейне життя шляхом збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди допускається, якщо воно передбачене законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини. Таке втручання вважатиметься законним у разі наявності підстави в національному законі, а також за умови, що такий закон відповідатиме принципу верховенства права, закріпленому в частині першій статті 8 Конституції України.

Згідно з цим Рішенням Конституційний Суд України визнав такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), окремі положення абзацу першого пункту 40 розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення" Бюджетного кодексу України щодо права Міністерства фінансів України отримувати інформацію, що містить персональні дані.

Заборона збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди є складовою конституційного права на охорону особистого і сімейного життя, закріпленого у статті 32 Конституції України. Здійснення правової охорони особистого і сімейного життя відбувається в основному в двох напрямках: встановлення меж зовнішнього втручання в цю сферу і заборона поширення інформації про особисте життя людей. Таким чином, Основний Закон України виділяє конфіденційну інформацію про особу як окремий об'єкт конституційної охорони.

Відповідно до Закону України "Про інформацію" від 2 жовтня 1992 року № 2657-ХІІ (далі – Закон № 2657) інформація – це будь-які відомості та/або дані, які можуть бути збережені на матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді (абзац четвертий статті 1).

Для інформації характерна наявність форми і змісту. Зміст – це безпосередньо відомості про щось чи когось, а форма – це носій відомостей (паперовий, електронний тощо). Отже, будь-яка інформація – це відомості, які мають матеріальну форму вираження. Відповідно до статті 1 Закону № 2657 матеріальним носієм, що містить інформацію, основними функціями якого є її збереження та передавання у часі та просторі, є документ.

Згідно із Законом України "Про доступ до публічної інформації" від 13 січня 2011 року № 2939-VI (далі – Закон № 2939) конфіденційна інформація – це інформація, доступ до якої обмежено фізичною або юридичною особою, крім суб'єктів владних повноважень, та яка може поширюватися у визначеному ними порядку за їхнім бажанням відповідно до передбачених ними умов (перше речення частини першої статті 7 Закону № 2939); до конфіденційної інформації про фізичну особу належать, зокрема, дані про її національність, освіту, сімейний стан, релігійні переконання, стан

здоров'я, а також адреса, дата і місце народження (частина друга статті 11 Закону № 2657). Інформація про фізичну особу, тобто відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована, є персональними даними (частина перша статті 11 Закону № 2657, абзац десятий статті 2 Закону України "Про захист персональних даних" від 1 червня 2010 року № 2297-VI (далі – Закон № 2297)). Фізична особа, персональні дані якої обробляються, є суб'єктом персональних даних (абзац дванадцятий статті 2 Закону № 2297).

Наведене законодавче регулювання узгоджується з позиціями Конституційного Суду України, викладеними у його Рішеннях від 30 жовтня 1997 року № 5-зп та від 20 січня 2012 року № 2-рп/2012, за якими до конфіденційної інформації, зокрема, належать свідчення про особу (освіта, сімейний стан, релігійність, стан здоров'я, дата і місце народження, майновий стан та інші персональні дані); інформація про особисте та сімейне життя особи (персональні дані про неї) - це будь-які відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована, а саме: національність, освіта, сімейний стан, релігійні переконання, стан здоров'я, матеріальний стан, адреса, дата і місце народження, місце проживання та перебування тощо, дані про особисті майнові та немайнові відносини цієї особи з іншими особами, зокрема членами сім'ї, а також відомості про події та явища, що відбувалися або відбуваються у побутовому, інтимному, товариському, професійному, діловому та інших сферах життя особи, за винятком даних стосовно виконання повноважень особою, яка займає посаду, пов'язану зі здійсненням функцій держави або органів місцевого самоврядування; така інформація про фізичну особу та членів її сім'ї є конфіденційною і може бути поширена тільки за її згодою, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини. При цьому, на думку Конституційного Суду України, перелік даних про особу, які визнаються як конфіденційна інформація, не є вичерпним.

На захисті приватних і сімейних інтересів людини стоїть також Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року (далі – Конвенція), відповідно до статті 8 якої кожен має право на повагу до свого приватного і сімейного життя, до свого житла і кореспонденції. Термін "private life", який використано в зазначеному положенні, перекладається в одних випадках як особисте життя, а в інших - як приватне життя. Відповідно до статті 18 Закону України "Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини" від 23 лютого 2006 року № 3477-IV для цілей посилання на текст Конвенції суди використовують офіційний переклад Конвенції українською мовою, в якому використано поняття "приватне життя".

Як зазначає Фулей Т.І. у науково-методичному посібнику для суддів "Застосування практики Європейського суду з прав людини при здійсненні

правосуддя"¹, поняття "приватне життя" у практиці ЄСПЛ не є чітко визначеним, і охоплює широкий спектр питань, серед яких:

- персональні дані про людину;
- деякі аспекти фізичного та соціального "я" особи;
- встановлення та підтримання стосунків з іншими людьми та зовнішнім світом;
- ім'я, прізвище особи (зміна, написання);
- зовнішній вигляд особи;
- визначення персональної ідентичності (вибір імені, способу одягатись, сексуальна ідентичність тощо);
- право визначати своє приватне життя і можливість ознайомлення з ним інших осіб;
- право на доступ до інформації, пов'язаної з особою та визначенням її правового статусу;
- здоров'я людини, медичне втручання;
- збирання медичних даних, складання історії хвороби, конфіденційність медичних даних;
- право особи на фізичну і моральну (психічну) цілісність;
- право на особистісний розвиток;
- право особи на безпечне довкілля;
- відсутність численних щоденних незручностей, пов'язаних з ідентифікацією особи;
- право на приватний простір та ін.

Правові відносини, пов'язані із захистом і обробкою персональних даних в Україні, регулює Закон № 2297, який спрямований на захист основоположних прав і свобод людини і громадянина, зокрема права на невтручання в особисте життя, у зв'язку з обробкою персональних даних (частина перша статті 1 Закону № 2297). Відповідно до Закону № 2297 персональні дані є об'єктами захисту (частина перша статті 5); особисті немайнові права на персональні дані, які має кожна фізична особа, є невід'ємними і непорушними (частина перша статті 8).

Отже, персональними даними особи є документально зафіксовані відомості про неї. Персональні дані, доступ до яких обмежено, є конфіденційною інформацією про особу. Персональні дані є складовою поняття "приватне життя особи".

Сутність обмеження доступу до персональних даних полягає в обмеженні або виключенні можливості сторонніх осіб ознайомлюватися зі змістом таких відомостей. З огляду на це обмежений доступ має також інформація про особу, яка згідно з законом є таємною (частина перша статті 8 Закону № 2939), у тому числі та, що являє собою банківську таємницю.

Конституційний Суд України у пункті 3 мотивувальної частини свого Рішення від 20 січня 2012 року № 2-рп/2012 зазначив, що лише фізична

---

¹ <https://www.osce.org/uk/ukraine/232716?download=true> (стор. 150-152)

особа, якої стосується конфіденційна інформація, відповідно до конституційного та законодавчого регулювання права особи на збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації має право вільно, на власний розсуд визначати порядок ознайомлення з нею інших осіб, держави та органів місцевого самоврядування, а також право на збереження її у таємниці.

Таким чином, лише особа як суб'єкт певної інформації може відповідно до свого бажання встановити для цієї інформації режим конфіденційної, визначити обмеження і умови доступу до інформації сторонніх осіб.

Разом з тим Конституцією України встановлено й обмеження права особи на конфіденційність інформації: доступ до такої інформації можливий у випадках, визначених законом, але лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав громадян. Такі обмеження права особи на конфіденційність інформації мають бути закріплені в положеннях законів України, в яких буквально вказується на можливість вчинення дій з конфіденційною інформацією без згоди особи, якої вона стосується. Це означає, що органи держави та органи місцевого самоврядування, їхні посадові особи або будь-які інші особи, які не є суб'єктами конфіденційної інформації, не можуть збирати, зберігати, використовувати або поширювати інформацію про суб'єкта на власний розсуд, тобто інакше, ніж це передбачено законом.

При цьому, виходячи з вимог Конституції України і Конвенції та враховуючи підходи Європейського Суду з прав людини до вирішення справ щодо захисту права на повагу до приватного життя, необхідно, щоб закон, який закріплює, зокрема, повноваження органу держави або органу місцевого самоврядування вчиняти певні дії стосовно конфіденційної інформації (тобто передбачає втручання у приватне життя людини), чітко встановлював межі таких повноважень, відповідав принципам правової визначеності (тобто вимогам визначеності, ясності, передбачуваності і недвозначності законодавчої норми) та пропорційності, а також мав легітимну мету.

Легітимна мета вчинення дій щодо конфіденційної інформації без згоди особи закладена у самій частині другій статті 32 Конституції України (лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав громадян) і є виключною підставою для вчинення таких дій без згоди особи.

З огляду на вказане легітимна мета втручання у приватне життя людини, зокрема, на підставі Закону № 324, не може досягатися непропорційними засобами у розумінні частини другої статті 32 Основного Закону України. Вимога пропорційності при досягненні легітимної мети такого втручання передбачає необхідність дотримання законодавцем правової визначеності як елемента конституційного принципу верховенства права в контексті встановлення меж дискреції органу публічної влади.

Верховна Рада України, приймаючи Закон № 324, визначила його легітимну мету - підвищення адресності державних виплат, сприяння розбудові системи соціального забезпечення, а також забезпечення ефективного використання бюджетних коштів.

Відповідно до термінології Закону № 324 верифікація – це комплекс заходів щодо збору та перевірки достовірності інформації, що визначена законодавством для призначення, нарахування та/або здійснення державних виплат і впливає на визначення права на отримання та розмір таких виплат, а також виявлення невідповідності даних у автоматизованих інформаційних системах, реєстрах, базах даних.

Якщо ж інтерпретувати термін "верифікація" на більш доступну мову, то можна сказати, що це перевірка, результати якої дають підстави визначити, чи має фізична особа право на отримання державної виплати, чи не має, чи законно вона отримувала виплати, чи ні.

Тобто фактична легітимна мета цієї перевірки – з'ясувати інформацію про наявність чи відсутність підстав для призначення виплати або ж її розміру, а також не допустити того, щоб виплата була призначена неправомірно.

Розглядаючи мету Закону № 324 можна стверджувати, що вона не відповідає тій легітимній меті, яка б дозволяла вчинення дій щодо конфіденційної інформації без згоди особи, закладеній в частині другій статті 32 Конституції України, відповідно до якої збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди допускається лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав громадян.

Сам Закон № 324 не містить підтвердження того, що верифікація державних виплат та один із її елементів - дискреційні повноваження на вчинення дій щодо конфіденційної інформації без згоди особи, надані Міністерству фінансів з метою верифікації, здійснюються в інтересах національної безпеки, економічного добробуту чи прав людини.

Навіть якщо розглянути мету верифікації через призму досягнення економічного добробуту та захисту прав громадян, стає зрозумілим, що наслідки, які досягаються через верифікацію державних виплат, є неспівмірними з порушеннями прав мільйонів громадян України.

Виходячи зі змісту механізму верифікації, закладеного у Законі № 324, та повноважень Міністерства фінансів щодо обробки персональних даних та доступу до різних реєстрів, автоматизованих інформаційних систем, баз даних, впливає, що перевірка персональних даних (в тому числі банківських рахунків) має здійснюватися щодо більшості громадян України, незалежно від того, чи є сумніви щодо достовірності наданої ними інформації, постійно або періодично (але необмежену кількість разів щодо кожної людини). Таке законодавче регулювання по суті означає протилежну ситуацію - обмежуються права більшості громадян навіть не заради прав інших громадян, а заради мізерної економії бюджетних коштів.

Так, за повідомленням на веб-сайті Міністерства фінансів², яке у 2017 році проводило верифікацію житлових субсидій, - усього за результатами

---

² <https://www.mof.gov.ua/uk/verifikacija-derzhavnih-viplat>

верифікації житлових субсидій розпорядниками бюджетних коштів було підтверджено порушень за 10 місяців поточного року на суму 3,1 млн. гривень.

І це при тому, що відповідно до Державного бюджету України видатки на надання житлових субсидій у 2017 році були встановлені на рівні більше 71 млрд. гривень:

68 793 990,1 тис. грн. - субвенція з державного бюджету місцевим бюджетам на надання пільг та житлових субсидій населенню на оплату електроенергії, природного газу, послуг тепло-, водопостачання і водовідведення, квартирної плати (утримання будинків і споруд та прибудинкових територій), вивезення побутового сміття та рідких нечистот;

2 482 113,7 тис. грн. - субвенція з державного бюджету місцевим бюджетам на надання пільг та житлових субсидій населенню на придбання твердого та рідкого пічного побутового палива і скрапленого газу.

Тобто економічний ефект від верифікації житлових субсидій у 2017 році (без даних за 2 місяці) становив всього лиш 0,004% від видатків на ці цілі.

Вже за повідомленням Кабінету Міністрів України³, розміщеному на його офіційному веб-сайті, за 2018 рік органами, що здійснюють державні виплати, підтверджено до повернення в бюджет неправомірно призначених державних виплат на загальну суму понад 50 млн. гривень.

За даними Державної служби статистики, у 2018 році сума видатків зведеного бюджету на соціальний захист і соціальне забезпечення населення становили 309 363,6 млн. грн. Власні видатки Пенсійного фонду України на 2018 рік (без коштів Державного бюджету) були встановлені на рівні 254230341,9 тис. грн. Видатки Фонду соціального страхування України на 2018 рік були визначені в обсязі 22223392 тис. грн. Видатки Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування на випадок безробіття на 2018 рік були встановлені в обсязі 12062725,8 тис. грн.

Якщо підрахувати видатки бюджетів та соціальних фондів на всі державні виплати (соціальні допомоги, субсидії, пенсії тощо), щодо яких здійснюється верифікація, то загальний економічний ефект від неї у 2018 році становив 0,008%.

Таким чином, обмеження прав більшої частини населення України з метою проведення верифікації та економії буквально кількох мільйонів гривень, які повертаються до державного бюджету, не можна вважати пропорційним, оскільки завдяки цьому не забезпечується справедливий баланс між вимогами захисту загального інтересу та необхідністю забезпечення фундаментальних прав особи.

До того ж, згідно з принципом пропорційності засоби досягнення легітимної мети мають бути обґрунтованими. На нашу думку, необґрунтованим є доступ Міністерства фінансів до інформації про

---

³ <https://www.kmu.gov.ua/news/kabinet-ministriv-viznachiv-poryadok-provedennya-verifikaciyi-derzhavnih-viplat>

банківські рахунки громадян без їх дозволу у тих випадках, коли соціальні або інші виплати не залежать від матеріального стану громадянина або пов'язані з наявністю у нього певного правового статусу чи настанням факту (наприклад, заробітна плата, виплати із фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування, пенсії, зокрема, по втраті годувальника, військовослужбовців, чорнобильців, допомога при народженні дитини, допомога на поховання тощо). Спростування відповідних фактів або статусу особи може відбуватися виключно за рішенням суду.

Якщо ж є сумніви щодо достовірності наданої громадянами інформації чи поданих ними документів, то ці сумніви мають бути обґрунтовані та індивідуалізовані (тобто стосуватися не необмеженої кількості громадян, а конкретної особи або групи осіб). Інакше під підозру потрапляють усі громадяни, що фактично є порушенням принципу презумпції невинуватості. Оскільки за надання недостовірної інформації передбачена кримінальна відповідальність (зокрема, за шахрайство, підробку документів), то їй наділятися повноваженнями щодо отримання та обробки конфіденційної інформації мають відповідні органи чи посадові особи, визначені кримінально-процесуальним законом або спеціальними законами, які регулюють оперативну-розшукову діяльність.

Таким чином, можна з упевненістю сказати, що заявлена в Законі № 324 легітимна мета верифікації та один із її елементів – обробка конфіденційної інформації без згоди особи, не узгоджується з жодним із трьох суспільних інтересів, зазначених у частині другій статті 32 Конституції України: національною безпекою, економічним добробутом, правами людини. А тому окремі оспорювані положення законів щодо повноважень Міністерства фінансів на обробку персональних даних та доступ до реєстрів, автоматизованих інформаційних систем, баз даних без отримання на це згоди фізичних осіб не відповідають частині другій статті 32 Основного Закону України, тобто є неконституційними.

2. Відповідно до частини першої статті 8 Конституції України в Україні визнається і діє принцип верховенства права.

Конституційний Суд України у п. 4 мотивувальної частини свого Рішення від 2 листопада 2004 року № 15-рп/2004 зауважував: "Верховенство права – це панування права в суспільстві. Верховенство права вимагає від держави його втілення у правотворчу та правозастосовну діяльність, зокрема у закони, які за своїм змістом мають бути проникнуті передусім ідеями соціальної справедливості, свободи, рівності тощо."

У більш загальній формі принцип верховенства права передбачає, що:

- права людини повинні бути конституційно визнаними, законодавчо гарантованими, забезпеченими і захищеними шляхом прийняття рівноцінних функціональних та інституціональних рішень;

- обмеження влади правом і безпосередня дія основоположних прав людини повинні стати нормою поведінки для всіх шарів соціального суспільства;

- повинен шануватися та гарантуватися принцип рівності всіх перед законом;
- правосуддя має бути незалежним і безстороннім;
- закони та інші правові акти повинні відповідати принципу правової визначеності, бути передбачуваними, чіткими, не мати прогалів і двозначності;
- здійснення влади повинне базуватися на законності, справедливості та обґрунтованості;
- питання, що стосуються суб'єктивних прав осіб, повинні розглядатися і зважуватися на підставі закону, а не шляхом розсуду;
- правові спори повинні мати необхідні механізми їх ефективного вирішення винятково правовим шляхом;
- у питанні прав людини держава повинна послідовно виконувати свої національні та міжнародні зобов'язання.

Таким чином, принцип верховенства права характеризується, зокрема, такими елементами, як правова визначеність та передбачуваність закону, заборона свавілля, дотримання прав людини.

Ці підходи впливають, зокрема, з позицій, представлених у доповіді Європейської комісії "За демократію через право" (Венеційської Комісії) про верховенство права (86-те пленарне засідання, 25-26 березня 2011 року)⁴.

Згідно з принципом правової визначеності держава зобов'язана дотримуватись законів, які запровадила, і застосовувати їх у передбачуваний спосіб та з логічною послідовністю. Передбачуваність означає, що закон має бути передбачуваним щодо його наслідків: він має бути сформульований з достатньою мірою чіткості, аби особа мала можливість скерувати свою поведінку. Юридична визначеність також вимагає, щоб юридичні норми були чіткими і точними та спрямованими на забезпечення того, щоб ситуації та правовідносини залишалися передбачуваними.

При цьому потреба у визначеності не означає, що орган, який ухвалює рішення, не може мати дискреційні повноваження (де це необхідно) за наявності правових передумов, що унеможливають зловживання ними. У цьому контексті закон, який припускає дискреційні повноваження певного державного органу, повинен чітко і зрозуміло визначити обсяг такої дискреції. Не відповідатиме верховенству права, якщо надана законом виконавчій владі дискреція матиме характер необмеженої влади. Венеційська Комісія зауважує, що хоча дискреційні повноваження є необхідними для здійснення всього діапазону владних функцій у сучасних складних суспільствах, ці повноваження не мають здійснюватись у свавільний спосіб. Їх здійснення у такий спосіб уможливує ухвалення несправедливих, необґрунтованих, нерозумних і деспотичних рішень, що є несумісним із поняттям верховенства права. Отже, закон повинен вказати на обсяг будь-

---

⁴ [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD\(2011\)003rev-ukr](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD(2011)003rev-ukr)

якої такої дискреції та на спосіб її здійснення із достатньою чіткістю, аби особа мала змогу відповідним чином захистити себе від свавільних дій влади.

Таким чином, верховенство права, серед іншого, охоплює доступність закону (закон має бути зрозумілим, чітким та передбачуваним) та принцип, за яким питання юридичних прав мають бути вирішені нормами права, а не на основі дискреції. Необхідність дискреції у діяльності посадових осіб визнається, проте вона не повинна бути необмеженою і має унеможливити свавільні чи нерозумні рішення.

З позицій верховенства права жоден акт управління не може підмінити своїм регулюванням закон, а будь-яка дія або повноваження державного органу повинні мати свою підставу саме в законі, тобто відповідати принципу "те, що прямо не дозволено законом, заборонено", який знайшов своє відображення, зокрема, у статті 19 Конституції України.

Як зазначав Конституційний Суд України, одним із елементів верховенства права є принцип правової визначеності, у якому стверджується, що обмеження основних прав людини та громадянина і втілення цих обмежень на практиці допустиме лише за умови забезпечення передбачуваності застосування правових норм, встановлюваних такими обмеженнями. Тобто обмеження будь-якого права повинне базуватися на критеріях, які дадуть змогу особі відокремлювати правомірну поведінку від протиправної, передбачати юридичні наслідки своєї поведінки (пп. 3.1. п. 3 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 29 червня 2010 року № 17-рп/2010); із конституційних принципів рівності і справедливості випливає вимога визначеності, ясності і недвозначності правової норми, оскільки інше не може забезпечити її однакове застосування, не виключає необмеженості трактування у правозастосовній практиці і неминуче призводить до сваволі (пп. 5.4 п. 5 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005).

З урахуванням цих позицій Конституційний Суд України також вказував, що принцип правової визначеності не виключає визнання за органом державної влади певних дискреційних повноважень у прийнятті рішень, однак у такому випадку має існувати механізм запобігання зловживанню ними. Цей механізм повинен забезпечувати, з одного боку, захист особи від свавільного втручання органів державної влади у її права і свободи, а з другого – наявність можливості у особи передбачати дії цих органів (пп. 2.4 п. 2 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 8 червня 2016 року № 3-рп/2016).

Таким чином, конституційне закріплення верховенства права в Україні вимагає, зокрема, відповідності законодавчого регулювання принципу правової визначеності, вимогами якого є ясність, передбачуваність і недвозначність правової норми.

Європейський суд з прав людини також неодноразово підкреслював, що закони мають відповідати встановленому Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод стандарту, який вимагає достатньо чіткого формулювання правових норм у тексті нормативно-правових актів. Зокрема,

«...Закон має бути доступним для зацікавлених осіб та сформульованим з достатньою точністю для того, щоб надати їм можливість регулювати свою поведінку аби бути здатними – за потреби, за відповідної консультації – передбачати тією мірою, що є розумною за відповідних обставин, наслідки, які може потягнути за собою його дія» (п. 52 рішення у справі "Веренцов проти України" (Заява № 20372/11), 11 квітня 2013 року).

На думку суб'єктів права на конституційне подання принципу правової визначеності не відповідає низка положень Закону № 324, а саме:

пункт 2 частини першої статті 7, який встановлює повноваження органів, що здійснюють державні виплати: "надсилати запити для отримання інформації, що впливає на право реципієнтів на отримання державних виплат".

Зазначене положення сформульовано недостатньо чітко і з нього незрозуміло, яка саме інформація може запитуватися;

абзац перший частини другої статті 8, який передбачає:

"Порядок та умови обміну інформацією, що визначена законодавством для призначення, нарахування та/або здійснення державних виплат і впливає на визначення права на отримання та розмір таких виплат, між органом, що здійснює верифікацію та моніторинг державних виплат, та суб'єктами надання інформації, крім банків, визначаються органом, що здійснює верифікацію та моніторинг державних виплат, разом із суб'єктами надання інформації, якщо інше не передбачено законом, з урахуванням вимог Закону України "Про захист персональних даних";

Із зазначеного положення неможливо зробити чіткий і однозначний висновок про те, які саме "суб'єкти надання інформації" разом з Міністерством фінансів і у якій формі мають приймати нормативно-правові акти;

абзац другий частини другої статті 9, згідно з яким:

"Перелік державних виплат, що підлягають верифікації, затверджує орган, що здійснює верифікацію та моніторинг державних виплат, за погодженням з центральними органами виконавчої влади, що формують та реалізують державну політику у сфері надання відповідних державних виплат".

Зазначене положення вступає у колізію із пунктом 2 частини першої статті 1 Закону № 324, відповідно до якого під державними виплатами пропонується розуміти "пенсії, допомоги, пільги, субсидії, соціальні стипендії, інші виплати, що здійснюються за рахунок коштів державного, місцевих бюджетів, фондів загальнообов'язкового державного соціального і пенсійного страхування", а тому із цих норм неможливо зробити чіткий і однозначний висновок про те, які саме державні виплати підлягатимуть верифікації. Дискреційність повноважень Міністерства фінансів визначати перелік державних виплат, що підлягають верифікації, дає можливість виокремлення певних категорій громадян, щодо державних виплат яких не буде здійснюватися верифікація;

пункт 3 частини першої статті 14, згідно з яким інформаційно-аналітична платформа використовується з метою: "досягнення інших цілей, визначених законодавством". Зазначеним положенням не визначено меж дискреції, тобто жодним чином не обмежується використання інформаційно-аналітичної платформи, яка є автоматизованою системою накопичення, обробки, аналізу інформації, отриманої від суб'єктів надання інформації, тобто містить інформацію про отримувачів державних виплат, у тому числі персональні дані та інші дані з обмеженим доступом.

Таким чином, повноваження Міністерства фінансів, які впливають із Закону № 324 є дискреційними, оскільки вони дають право органу виконавчої влади діяти на власний розсуд. Однак межі такої дискреції мають бути чітко визначені законом, а сам закон має відповідати принципу правової визначеності.

Проте, сам Закон № 324 повною мірою:

- не розкриває зміст повноважень Міністерства фінансів з верифікації та моніторингу державних виплат;

- не визначає порядку здійснення верифікації (зміст та порядок здійснення верифікації визначено підзаконним актом - постановою Кабінету Міністрів України);

- повною мірою не конкретизує перелік державних виплат, які можуть бути предметом верифікації, на що вказує, зокрема, використання у пункті 2 частини першої статті 1 Закону № 324 словосполучення "інші виплати, що здійснюються за рахунок коштів державного, місцевих бюджетів, фондів загальнообов'язкового державного соціального і пенсійного страхування".

Таке правове регулювання не відповідає вимогам принципу правової визначеності, а саме вимогам ясності, передбачуваності і недвозначності законодавчої норми. Воно не лише надає можливість для свавільного здійснення Міністерством фінансів наданих йому повноважень, але й для встановлення Кабінетом Міністрів України правового регулювання, яке підтверджує неоднозначне розуміння оспорюваних норм.

Конституційний Суд України у справі про припинення виплати допомоги при народженні дитини з аналогічних підстав визнав таким, що суперечить частині першій статті 8 Конституції України, абзац сьомий частини дев'ятої статті 11 Закону України "Про державну допомогу сім'ям з дітьми". Так, зокрема, Конституційний Суд України у пп. 2.4 п. 2 мотивувальної частини Рішення від 8 червня 2016 року № 3-рп/2016 зазначив, що "законодавець передбачив таку підставу для припинення виплати допомоги при народженні дитини, як "виникнення інших обставин", не закріпивши критеріїв їх визначення. Таким чином, Законом встановлено дискрецію органів державної влади у вирішенні питання про припинення виплати вказаної допомоги, проте чітко не визначено її меж; "дискреційні повноваження органу державної влади щодо припинення виплати допомоги при народженні дитини мають бути однозначно визначені у Законі. Натомість існування в ньому нечітко визначеного переліку підстав для припинення виплати допомоги при народженні дитини і наявність у органів

соціального захисту населення таких дискреційних повноважень без визначення їх меж у Законі може призвести до порушення права особи на отримання допомоги при народженні дитини. Законодавче врегулювання підстав для припинення виплати допомоги при народженні дитини, передбачене в абзаці сьомому частини дев'ятої статті 11 Закону, свідчить про недотримання принципу правової визначеності як елемента принципу верховенства права, гарантованого частиною першою статті 8 Основного Закону України".

Зважаючи на вищевикладене, суб'єкти права на конституційне подання вважають, що невідповідність оскаржуваних положень Закону № 324 принципу правової визначеності як одного із складових принципу верховенства права, є підставою для визнання їх неконституційними.

Беручи до уваги вищевикладене, вважаємо, що:

положення пункту 2 частини першої статті 7, абзацу першого частини другої статті 8, абзацу другою частини другої статті 9, пункту 3 частини першої статті 14 Закону України "Про верифікацію та моніторинг державних виплат" не відповідають частині першій статті 8 Конституції України;

положення пункту 1 частини першої статті 5, абзацу першого частини першої статті 8 Закону України "Про верифікацію та моніторинг державних виплат"; пункту 11 частини першої статті 62 Закону України "Про банки і банківську діяльність"; пункту 23² статті 19 Закону України "Про Державну прикордонну службу України"; положення "крім даних, що отримує від інших органів центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову та бюджетну політику, під час здійснення верифікації та моніторингу державних виплат" другого речення частини першої статті 16 Закону України "Про захист персональних даних"; частини шостої статті 11 Закону України "Про державну реєстрацію актів цивільного стану"; абзацу другого частини четвертої статті 17 Закону України "Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування"; частини сьомої статті 26 Закону України "Про Державний реєстр виборців"; абзацу третього частини другої статті 11 Закону України "Про інформацію"; частини четвертої статті 23 Закону України "Про зайнятість населення"; частини третьої статті 11 Закону України "Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус"; абзацу третього частини третьої статті 32 Закону України "Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень"; абзацу третього частини сьомої статті 11 Закону України "Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань" не відповідають частині другій статті 32 Конституції України.

На підставі викладеного, керуючись статтями 147, 150, 152 Конституції України, статтями 7, 51, 52 та 75 Закону України "Про Конституційний Суд України",

ПРОСИМО:

- 1. Відкрити конституційне провадження за цим поданням.**
- 2. Визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними):**
  - пункт 1 частини першої статті 5, пункт 2 частини першої статті 7, абзац перший частини першої та абзац перший частини другої статті 8, абзац другий частини другої статті 9, пункт 3 частини першої статті 14 Закону України "Про верифікацію та моніторинг державних виплат";
  - пункт 11 частини першої статті 62 Закону України "Про банки і банківську діяльність";
  - пункт 23² статті 19 Закону України "Про Державну прикордонну службу України";
  - положення "крім даних, що отримує від інших органів центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову та бюджетну політику, під час здійснення верифікації та моніторингу державних виплат" другого речення частини першої статті 16 Закону України "Про захист персональних даних";
  - частину шосту статті 11 Закону України "Про державну реєстрацію актів цивільного стану";
  - абзац другий частини четвертої статті 17 Закону України "Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування";
  - частину сьому статті 26 Закону України "Про Державний реєстр виборців";
  - абзац третій частини другої статті 11 Закону України "Про інформацію";
  - частину четверту статті 23 Закону України "Про зайнятість населення";
  - частину третю статті 11 Закону України "Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус";
  - абзац третій частини третьої статті 32 Закону України "Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень";
  - абзац третій частини сьомої статті 11 Закону України "Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань".
- 3. Зважаючи на порушення оскаржуваними положеннями законів прав і свобод людини і громадянина визнати провадження за цим конституційним поданням невідкладним відповідно до пункту 3**

частини третьої статті 75 Закону України "Про Конституційний Суд України" і розглянути його в межах місячного строку.

4. Залучити до участі в конституційному провадженні уповноважених представників суб'єкта права на конституційне подання - народних депутатів України:

Королевську Наталію Юрїівну;

Німченка Василя Івановича.

Перелік документів, що додаються:

1. Витяг із Конституції України (Відомості Верховної Ради України, 1996 р., № 30, ст. 141 із наступними змінами);
2. Витяг із Закону України "Про Конституційний Суд України" (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 35, ст. 376);
3. Закон України "Про верифікацію та моніторинг державних виплат" (Голос України, 2019, 12, 20.12.2019, № 324);
4. Витяг із Закону України "Про банки і банківську діяльність" (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 5 - 6, ст. 30 із наступними змінами);
5. Витяг із Закону України "Про Державну прикордонну службу України" (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 27, ст. 208 із наступними змінами);
6. Витяг із Закону України "Про захист персональних даних" (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 34, ст. 481 із наступними змінами);
7. Витяг із Закону України "Про державну реєстрацію актів цивільного стану" (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 38, ст. 509 із наступними змінами);
8. Витяг із Закону України "Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування" (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 2 - 3, ст. 11; із наступними змінами);
9. Витяг із Закону України "Про Державний реєстр виборців" (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 5, ст. 34; із наступними змінами);
10. Витяг із Закону України "Про інформацію" (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 32, ст. 313; із наступними змінами);
11. Витяг із Закону України "Про зайнятість населення" (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 24, ст. 243 із наступними змінами);
12. Витяг із Закону України "Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус" (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 51, ст. 716 із наступними змінами);
13. Витяг із Закону України "Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень" (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 1, ст. 9 із наступними змінами);

14. Витяг із Закону України "Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань" (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 2, ст. 17 із наступними змінами);
15. Витяг із Закону України "Про доступ до публічної інформації" (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 32, ст. 314 із наступними змінами);
16. Витяг із Закону України "Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини" (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 30, ст. 260);
17. Витяг із Бюджетного кодексу України 8 липня 2010 року № 2456-VI (Відомості Верховної Ради України, 2010, № 50-51, ст. 572 із наступними змінами);
18. Рішення Конституційного Суду України від 30 жовтня 1997 року № 5-зп (Офіційний вісник України, 1997, число 46 (02.12.97), №с. 126);
19. Рішення Конституційного Суду України від 2 листопада 2004 року № 15-рп/2004 (Офіційний вісник України, 2004, № 45 (26.11.2004), ст. 2975);
20. Рішення Конституційного Суду України від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005 (Офіційний вісник України, 2005, № 39 (14.10.2005), ст. 2490);
21. Рішення Конституційного Суду України від 29 червня 2010 року № 17-рп/2010 (Офіційний вісник України, 2010, № 52 (19.07.2010), ст. 1746);
22. Рішення Конституційного Суду України від 20 січня 2012 року № 2-рп/2012 (Офіційний вісник України, 2012, № 9 (10.02.2012), ст. 332);
23. Рішення Конституційного Суду України від 1 червня 2016 року № 2-рп/2016 (Офіційний вісник України, 2016, № 48 (29.06.2016), ст. 1724);
24. Рішення Конституційного Суду України від 8 червня 2016 року № 3-рп/2016 (Офіційний вісник України, 2016, № 51 (08.07.2016), ст. 1805);
25. Рішення Конституційного Суду України від 11 жовтня 2018 року № 7-р/2018 (Офіційний вісник України, 2018, № 90 (23.11.2018), ст. 2992);
26. Витяг із Рішення Європейського суду з прав людини (у справі "Веренцов проти України" (Заява № 20372/11), 11 квітня 2013 року) (Урядовий кур'єр, 2013, 08, № 147 (15.08.2013));
27. Витяг із Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року.

Додаток
до конституційного подання щодо відповідності Конституції України
(конституційності) окремих положень деяких законів України щодо
отримання та обробки персональних даних і здійснення верифікації
та моніторингу державних виплат

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
1	Абрамович Ігор Олександрович	N 138	
2	Бойко Юрій Анатолійович	N 125	
3	Борт Віталій Петрович	N 152	
4	Бурміч Анатолій Петрович	N 144	
5	Волошин Олег Анатолійович	N 154	
6	Гнатенко Валерій Сергійович	N 260	
7	Дунаєв Сергій Володимирович	N 133	
8	Загородній Юрій Іванович	N 143	
9	Іоффе Юлій Якович	136	
10	Ісаєнко Дмитро Валерійович	139	
11	Кальцев Володимир Федорович	148	
12	Качний Олександр Сталіноленович	160	

12 (дванадцять) підписів

Додаток
до конституційного подання щодо відповідності Конституції України
(конституційності) окремих положень деяких законів України щодо
отримання та обробки персональних даних і здійснення верифікації
та моніторингу державних виплат

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
13	Кива Ілля Володимирович	158	
14	Кісільов Ігор Петрович		
15	Козак Тарас Романович	134	
16	Колтунович Олександр Сергійович	176	
17	Королєвська Наталія Юріївна	128	
18	Кузьмін Ренат Равелійович	108	
19	Ларін Сергій Миколайович	165 ¹³²	
20	Лукашев Олександр Анатолійович	314	
21	Льовочкін Сергій Володимирович	129	
22	Льовочкіна Юлія Володимирівна	145	
23	Макаренко Михайло Васильович	153	
24	Мамка Григорій Миколайович	142	

11 (одинадцять) підписів

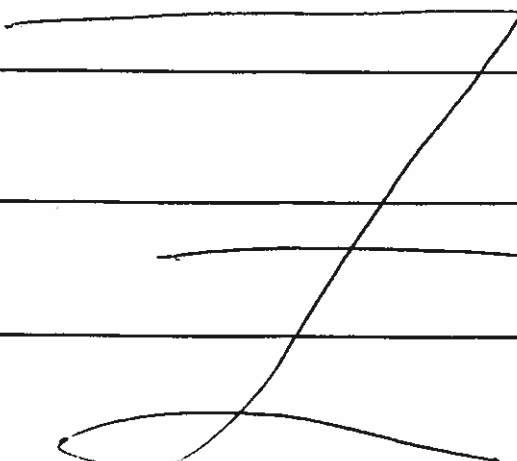
Додаток
до конституційного подання щодо відповідності Конституції України
(конституційності) окремих положень деяких законів України щодо
отримання та обробки персональних даних і здійснення верифікації
та моніторингу державних виплат

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
25	Мамоян Суто Чолоєвич		157
26	Медведчук Віктор Володимирович		127
27	Мороз Володимир Вікторович		266
28	Німченко Василь Іванович		130
29	Павленко Юрій Олексійович		149
30	Папієв Михайло Миколайович		137
31	Плачкова Тетяна Михайлівна		155
32	Пономарьов Олександр Сергійович		284
33	Приходько Наталія Ігорівна		150
34	Пузанов Олександр Геннадійович	156	
35	Рабінович Вадим Зіновійович	136	
36	Скорик Микола Леонідович	140	

12 (двамадцять) підписів

Додаток
до конституційного подання щодо відповідності Конституції України
(конституційності) окремих положень деяких законів України щодо
отримання та обробки персональних даних і здійснення верифікації
та моніторингу державних виплат

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
37	Славицька Антоніна Керимівна	161	
38	Солод Юрій Васильович	258	
39	Столлар Вадим Михайлович		
40	Суркіс Григорій Михайлович	141	
41	Фельдман Олександр Борисович	375	
42	Христенко Федір Володимирович	~~275~~ ²⁵⁴	
43	Чорний Віктор Іванович	151	
44	Шуфрич Нестор Іванович	281	
45			
46			
47			
48			

6 (шість) підписів

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень деяких законів України щодо отримання та обробки персональних даних і здійснення верифікації та моніторингу державних виплат

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
49	Власенко С.В	170	
50	Бондарев К.А.	175	
51	Домілов А.Б	177	
52	Григорук М.М.	176	
53	Гембейченко В.О.	164	
54	Григорук О.Ф	167	
55	Кобаленко К.В	189	
56	Кочем'якія А.А.	168	
57	Тимощенко Ю.В.	162	
58	Івченко Ф.Ф.	185	
59	Волпач М.Д.	181	
60	Абуллін О.Р.	172	

Додаток
до конституційного подання щодо відповідності Конституції України
(конституційності) окремих положень деяких законів України щодо
отримання та обробки персональних даних і здійснення верифікації
та моніторингу державних виплат

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
61	Пузыряк А.В.	182	
	Всього: 54 (п'ятдесят чотири) підписи народних депутатів України.		
	Керівник Управління кадрів		
	Апарату Верховної Ради України		
	24.02.2020		Т. Катинцова